

Reaprinde flacăra prin Duhul puterii iubirii și a stăpânirii de sine

Intimitatea cu Isus

Jude Muscat

Alegoria viței din *Ioan* 15 ilustrează minunat intimitatea noastră cu Isus. Poate fi înțeleasă cu ușurință și provoacă în inima noastră un strigăt de bucurie și o uimire extraordinară. Pentru cei mai mulți, această profundă experiență spirituală durează doar câteva momente, pentru că atunci când suntem față în față cu realitatea ni se pare dificil să ne înrădăcinăm în aceste experiențe în practica vieții noastre de zi cu zi.

Intimitatea: o participare la viața lui Dumnezeu

Aici întâlnim ultimul din discursurile de tipul „Eu sunt” din *Evanghelia după Sfântul Ioan*. Este singura dată când apare această adăugire: „iar Tatăl meu este viticultorul”. Aceasta califică declarația și o ridică pe tărâmul Divinei Treimi. Intimitatea noastră cu Isus înseamnă comuniunea cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Suntem invitați să participăm la iubirea veșnică, dinamică și extatică a Dumnezeului Întreit. Intimitatea cu Isus nu este o emoție sau o anumită devoțiune religioasă, ci mai degrabă o participare în Dumnezeu.

Metode de participare

„Intimitatea” de fapt are de-a face cu relațiile. Conform cu evangheliile, întâlnim trei nivele de relații în viața lui Isus. Relația sa cu Tatăl, cu discipolii și cu lumea. Suntem chemați la aceste trei nivele de relație. Fiecare dintre ele vor aduce binecuvântări speciale în viața noastră personală și în viața celorlalți. În Cristos aducem roade pentru noi înșine, precum și pentru comunitate, în diferitele ei ramificații și eșaloane de apartenență.

1. Relația cu Tatăl

Intimitatea noastră cu Isus se înrădăcinează în participarea noastră autentică la rugăciune. Rugăciunea are forme diferite, dar caracterul său e constant: înseamnă Eu sau Noi în fața Tronului lui Dumnezeu. În primul și în primul rând aceasta își are izvorul în Liturghie. Rugăciunile noastre se înrădăcinează în această unică acțiune a Bisericii în Cristos Isus. Sacramentele nu sunt formule magice; ele nu sunt un elixir mitic al vieții, menite să dea viață veșnică posesorilor săi, indiferent de intențiile sau de autenticitatea lor. Ci toate sacramentele cer de la noi un răspuns angajant și autentic pentru a aduce roade în noi. În timp ce ele transmit vindecare, aduc în noi rodul Duhului Sfânt (cf. *Gal* 5,22-23). Rugăciunea autentică ne leagă împreună ca fii ai lui Dumnezeu și ne trimite în lume pentru a pune în practică darurile noastre ca indivizi sau realități ecleziale.

2. Relația cu discipolii

Isus declară că fără el nu putem face nimic (cf. *In* 15,5). Pe de altă parte, intimitatea cu el permite ca imposibilul să devină posibil. Rodul pe care suntem chemați să-l aducem este cu adevărat ceresc, iar cheia acestui rod este iubirea. El ne-a numit prieteni și și-a dat viața pentru noi (cf. *In* 15,14). Isus ne-a promis că, dacă ne iubim unii pe alții, Tatăl ne va da orice-i vom cere, iar rodul pe care îl vom aduce va rămâne (cf. *In* 15,16-17). Apartenența noastră la o comunitate de iubire ne învață să murim pentru noi înșine și să trăim pentru a sluji (cf. *In* 13,1-14). „Prin aceasta vor recunoaște toți că sunteți discipolii mei” (*In* 13,35).

3. Relația cu lumea

Lumea este o temă favorită în *Ioan*. El o menționează de 58 de ori, spre deosebire de evangheliile sinoptice, unde apare de 21 de ori. De cele mai multe ori se referă la ea în privința răutății sale, a păcatelor și necredinței sale. Este un mediu ostil pentru cei care-l acceptă pe Isus ca Domn. Dar Isus nu a venit ca să o condamne, ci să o mântuiască (cf. *In* 3,17; 12,47), pentru că o iubește (*In* 3,16). El a învins-o (cf. *In* 16,33) și a declarat că: „acum conducătorul acestei lumi va fi aruncat afară” (*In* 12,31).

Și noi suntem chemați să iubim lumea. Suntem trimiși ca niște oi în mijlocul lupilor (cf. *Mt* 10,16) pentru a o vindeca prin puterea Duhului Sfânt, știind că Bunul Păstor ne va conduce (cf. *Ps* 23; *In* 10,11). Frica ne desparte de Isus, pentru că este spiritul lumii, dar nouă ne-a fost dat Duhul înfierii (cf. *Rom* 8,15), care ne unește în iubire și putem striga în el: „Abba, Tată”.

Raport:

Comitetul ICCRS de tineret

Diac. Christof Hemberger

De când am devenit membru al Consiliului ICCRS am observat că „tineretul” este întotdeauna pe agenda noastră ori de câte ori ne întâlnim. Se pare că ICCRS este foarte concentrat asupra următoarei (următoarelor) generații. Și e drept să fie așa! Tinerii sunt viitorul Reînnoirii. Chipul lor va fi chipul RCC în 20, 30 sau mai mulți ani! Ei vor fi liderii de mâine.

Comitetul ICCRS de tineret are ca membri tineri din (aproape) toate regiunile lumii. Fr. James Shin (Asia), Ann Brereton (Australia), Pr. Emmanuel Tusiime (Africa), Pr. Wojciech Nowacki și eu însumi (Europa). Din păcate am „pierdut” reprezentantul american (până atunci președinte), dar sunt sigur că vom găsi în curând pe cineva care să ia scaunul lui Marcos Volcan, care a demisionat la ultima întâlnire a consiliului ICCRS.

Sarcina Comitetului de tineret ICCRS este simplă și dificilă în același timp. Trebuie să păstrăm atenția asupra dezvoltării tineretului din RCC mondială și de asemenea să oferim Consiliului ICCRS consultări cu privire la intențiile sale de a sluji generația mai tânără a RCC din întreaga lume.

În ultimii ani am făcut acest lucru în diferite moduri:

La întâlnirile cu consiliul ICCRS am pus deseori întrebarea dacă ceea ce se discută reprezintă de fapt situația cu care se confruntă generația tânără. Dacă deciziile și rezoluțiile noastre cu privire la tineri reprezintă modul lor de a gândi, a planifica și a crede. Dacă ceea ce planificăm noi include și generația următoare.

De asemenea oferim consultări și liderilor responsabili cu proiectul de formare ICCRS în privința tipului de învățatură necesar în diferitele proiecte de formare pentru a-i ajuta pe tinerii lideri să crească în maturitate spirituală și în abilitățile de conducere; apoi consultări cu privire la cum putem să îmbunătățim promovarea acelor cursuri de formare (pentru că tinerii vorbesc un limbaj diferit, folosesc media socială etc.).

În timpul întâlnirilor Consiliului ICCRS ne întâlnim ca și comitet pentru a pregăti de asemenea evenimentele apropiate ale tineretului sau participarea tineretului la evenimentele ICCRS. Aici aș vrea să subliniez „Prima conferință a tineretului” pe care ICCRS a condus-o în Brazilia în anul 2012, urmată de „A doua întâlnire a tineretului” din timpul Conferinței ICCRS care a avut loc în Uganda în 2014.

A fost uimitor să vedem atât de mulți tineri și tinere din întreaga lume participând la aceste două evenimente! Toți participanții au fost încurajați în urmarea personală a lui Isus prin învățături inspirate, ateliere de lucru și momente de laudă, adorație și rugăciune personală. Am mai avut pe scenă tablouri și mărturii, care vorbeau despre situațiile tinerilor din RCC de azi. Pe lângă ce se întâmpla pe scenă, acele întâlniri au devenit platforme ale unei rețele ce s-a format în cadrul tinerei generații. Străinii au devenit prieteni pe măsură ce împărtășeau experiențele personale și dădeau mărturie. Știu despre mulți participanți că sunt în continuare în contact unii cu alții, organizând călătorii în țările celorlalți, vizitându-se unii pe alții și împărtășind experiențe de pildă prin grupurile facebook (vezi „CCR Youth”!).

Comitetul de tineret sprijină ICCRS de asemenea la organizarea evenimentelor speciale. Facem acest lucru prin a-i consilia pe responsabili și prin a ne alătura acestora atunci când e nevoie. Aici aș dori să

menționez două proiecte care au avut un profund impact asupra tineretului RCC: unul cu o lungă tradiție, celălalt „nou născut”:

De fiecare dată când are loc o Întâlnire Mondială a Tineretului (ÎMT), ICCRS colaborează cu RCC locală pentru a găzdui „evenimentul RCC” chiar în inima ÎMT. Aici invităm toate RCC locale și pe cei care vin de departe să participe la ÎMT, să se adune împreună pentru un eveniment de „laudă și închinare”, ca parte a programului oficial al ÎMT.

Celălalt proiect pe care aș vrea să-l menționez este „Veniți la mine”. Această idee s-a născut când unii tineri lideri s-au întâlnit cu ocazia „Consultării profetice ICCRS” de la Betleem în anul 2013 pentru a se gândi cum să lege toate tipurile de grupuri, ministere, fraternități etc. ale RCC pentru a participa la un proiect comun de rugăciune. La final s-au alăturat grupuri și inițiative ale tinerilor din peste 50 (!) de națiuni! Acest eveniment va fi repetat de acum înainte pe 18 februarie în fiecare an (pentru a ne reaminti de „ziua de naștere” a RCC).

Spontaneitatea consilierilor ICCRS:

Michelle Moran și Diac. Christof Hemberger

MICHELLE MORAN – PREȘEDINTELE ICCRS

Îmi amintesc cu ușurință de momentul în care am fost botezată în Duhul Sfânt ca fiind momentul în care m-am convertit. Aveam 16 ani și am participat la un program de tabără de vară, condus de Societatea Sf. Vincențiu de Paul. Aveam un trecut cu puțină credință, deoarece familia mea nu era religioasă. Era pe la jumătatea anilor 1970 și mulți dintre liderii din tabăra de tineret experimentaseră de curând puterea Duhului Sfânt prin abia născuta Reînnoire Carismatică Catolică. Înainte de a merge în tabără, o întâlnire providențială cu un membru al unei secte religioase mi-a sădit în minte gândul că probabil viața este mai mult decât ceea ce experimentam eu. Sincer, eram fericită și mă simțeam în siguranță, terminasem cu foarte bine examenele de la școală, dar totuși am observat că atât de mulți oameni din tabără păreau să aibă o bucurie mare / viață pe care eu nu o aveam. Ei mi-au vorbit cu mare ușurință despre prietenul lor Isus și, la sfârșitul săptămânii, știam că orice-ar fi lucrul pe care îl aveau ei îl voiam și eu. Așa că aflându-mă la o întâlnire de rugăciune, m-am dus în față ca să primesc rugăciune asupra mea. Când am fost întrebată ce vreau să primesc de la Domnul, am spus: „totul”. Chiar dacă nu știam prea multe despre credință, despre Isus sau Duhul Sfânt. Cred că acel moment a fost un punct de turnură pentru mine. Nu era atât că eu l-am găsit pe Domnul, cât faptul că el m-a găsit pe mine și astfel am început marea aventură de a-mi trăi viața în puterea Duhului Sfânt.

Nu mi-aș fi putut imagina vreodată că din acel început foarte simplu, fragil, voi înainta până la a deveni membru fondator al unei comunități carismatice, lider în RCC nu numai la nivel național, ci și la ICCRS și că voi călători ca misionar în peste 50 de țări, învățând și predicând.

Ca lider sunt conștientă de importanța de a ne hrăni spiritual nu numai din dieta regulată a discipolului: cuvântul lui Dumnezeu, sacramentele Bisericii, rugăciunea etc. De aceea sunt un cititor avid. Citesc de obicei câte 3 cărți religioase simultan: o carte de „teologie” care hrănește mintea și durează mai mult s-o citești și s-o studiezi; o carte de „mărturie” care zidește credința și e ușor de citit, precum și o carte „devoțională”, care hrănește spiritul. O carte devoțională care a avut un mare impact asupra mea în acest an a fost „33 days to morning glory” de Pr. Michael E Gaitley (MIC). Este o reculegere de zi cu zi, ce călăuzește la consacrare mariană. Am ales în mod adecvat să fac aceasta în luna mai. În mod interesant, ziua consacrării a căzut pe 1 iunie, când eram pe stadionul olimpic din Roma, chiar lângă Sfântul Părinte!

Pe măsură ce ne apropiem de Jubileu, sper că RCC va fi tot mai marcat de un trup unit în umilință, cu oameni umpluți de Duhul Sfânt, a căror viață e transformată de puterea Duhului Sfânt. Un popor plin de

credință, acționând în evanghelizare și permițând ca lucrările Domnului să se vădească prin ei. Numai așa ceva o să transforme cu adevărat Biserica și lumea.

DIAC. CHRISTOF HEMBERGER

Aveam 10 ani când părinții mei au cunoscut RCC. Aveam 13 ani când am participat pentru prima dată la un „Seminar de viață nouă în Duhul Sfânt” și s-au rugat asupra mea pentru a-l primi pe Duhul Sfânt. Îmi amintesc și acum rugăciunea aceea și ceea ce mi-au spus. Una dintre cele două femei care s-au rugat asupra mea a avut un cuvânt de încurajare de la Dumnezeu pe care mi l-a proclamat în acel moment de rugăciune și nu l-am uitat nici până acum!

Lucrez ca angajat pentru RCC din Germania. Unul dintre sarcinile mele este de a organiza formarea la nivel național a liderilor și a personalului RCC. Sunt invitat regulat ca vorbitor la evenimentele regionale ale RCC și pentru a ține reculegeri, învățături sau seminarii la grupuri de rugăciune și în comunități. Însă dau și un ajutor practic la întâlnirile naționale ale RCC, cum ar fi: coordonarea atelierelor de lucru, colectarea contribuțiilor financiare de la participanți, consilierea și rugăciunea pentru persoane etc.

Împreună cu soția mea suntem responsabili ai unui grup-celulă (un mic grup de oameni), ce aparține comunității noastre locale, deci experimentez o „viață normală de lider de grup de rugăciune” în fiecare seară de luni.

Sunt membru al CNS din Germania și al Consiliului ICCRS. La ICCRS slujesc de asemenea ca președinte al Subcomitetului European (ESCI) și al Comitetului de tineret.

Una dintre cărțile pe care le-am citit recent a fost: „Emotionally Healthy Spirituality” de Peter Scazzero. Autorul experimentase o prăbușire în slujirea lui de conducere și în căsătorie, de aceea scrie despre lecțiile pe care le-a învățat în acest timp și felul în care Dumnezeu l-a condus spre a deveni un om matur al lui Dumnezeu.

E dificil să vorbesc despre viitorul Reînnoirii, de vreme ce RCC e foarte diferit pe întregul pământ... La nivel global, Reînnoirea va crește ca număr, așa că dorința inimii mele este să găsim căi de continuă creștere în maturitatea eclezială. În unele părți ale lumii, RCC are o mulțime de tineri. Aceștia au nevoie să fie formați și învățați să devină oameni maturi ai lui Dumnezeu, care să trăiască o viață de discipoli umilă, dar fortificată. În alte părți ale lumii pot vedea o prăpastie între generații: abia dacă există slabe legături între membrii grupurilor de rugăciune (care sunt mai înaintați în vârstă) și generația sau generațiile mai tinere. Aici mi-ar plăcea să văd o mai profundă „alăturare de generații”.

Dumnezeu ne-a chemat – iar Papii din ultima vreme ne-au reamintit aceasta – să creștem în maturitate și unitate. Dacă vom face așa, vom fi capabili să înfruntăm viitorul fără nicio teamă.

Dar avem o mulțime de lucruri de făcut pentru a ajunge la acest punct.

Mi-ar plăcea să văd în viitor Reînnoirea întărită ca număr, matură în expresiile sale și gata de a schimba lumea noastră de astăzi. Mi-ar plăcea să văd RCC dăruind întregii Biserici un exemplu puternic, dar umil pentru viața în puterea Duhului Sfânt!

Conduși de Duhul Sfânt:

Cine este Duhul Sfânt?

Ann Brereton

Catehismul Bisericii Catolice afirmă: „«Duhul Sfânt, cea de-a Treia Persoană a Sfintei Treimi, este Dumnezeu, unul și egal cu Tatăl și cu Fiul, de aceeași substanță și de aceeași natură. (...) Cu toate acestea, nu spunem că El este numai Duhul Tatălui, ci Duhul Tatălui și al Fiului în același timp». Crezul Bisericii, exprimat de Conciliul de la Constantinopol, mărturisește: «Care împreună cu Tatăl și cu Fiul este adorat și preamărit»” (CBC 245).

Duhul Sfânt este o PERSOANĂ a Sfintei Treimi, nu o figură fantomatică. El este VIU și activ astăzi. Iubirea este personalitatea sa, fiind divinul iubitor, personificarea iubirii care există între Tatăl și Fiul.

La secvența de la Sfânta Liturghie de Rusalii se spune că este „oaspetele mângâietor al sufletelor”. „... Iubirea infinită nu este doar un vizitator trecător, care vine pe la noi să ne salute, apoi pleacă. El își stabilește în noi o locuință permanentă și rămâne în unitate intimă cu sufletele noastre ca Oaspete veșnic”. El locuiește în noi nu ca o ființă separată într-o parte a naturii noastre, ci ca însăși viața noastră.

El este cunoscut ca „suflare a lui Dumnezeu” și dacă s-ar opri să sufle, noi am înceta să existăm.

Este imposibil să răspundem pe deplin întrebării: „Cine este Duhul Sfânt?”. Google ne dă o opțiune cu peste 20 de milioane de cărți ale autorilor care încearcă să răspundă acestei provocări. Că Dumnezeu, Duhul Sfânt e mister și de aceea este imposibil să-l înțelegem sau să-l explicăm pe deplin. Suntem invitați să intrăm în relație cu el și prin această relație ni se revelează; experimentăm prezența sa și începem să-l „cunoaștem”.

De asemenea, Sfintele Scripturi ne dau o licărire asupra Persoanei sale, asupra ministerului său și a lucrării prin care ne asistă ca să-l identificăm în viața noastră.

Venirea Duhului Sfânt este o promisiune a Tatălui

Isus a spus discipolilor să aștepte promisiunea Tatălui, „pe care, [zicea el], ați auzit-o de la mine: Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați în Duhul Sfânt, nu după multe zile”. Noi nu putem face nimic pentru a-l „avea” pe Duhul Sfânt. El este pur și simplu un dar de iubire al Tatălui. Nu-l putem merita prin a ne alipi de formule, prin a ține legile, prin a recita anumite rugăciuni. Doar îl putem cere cu simplitate și avem încredere că Dumnezeu își va ține Promisiunea. Sf. Ioan ne spune că Dumnezeu nu-l va da pe Duhul Sfânt cu măsură (In 3,34). Promisiunea pe care am primit-o este Duhul Sfânt fără măsură.

Duhul Sfânt este izvorul vieții și prezența lui Dumnezeu în noi

Sf. Paul ne spune: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Cor 3,16). Noi trăim, ne mișcăm și suntem numai în Dumnezeu. Această prezență, acțiune a Duhului Sfânt este constantă în viața noastră. El este mereu prezent.

Prezența Duhului Sfânt nu echivalează cu a ne simți bine ori a fi mereu la înălțime. Ci înseamnă foamea de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a crește mai mult în iubirea lui. El știe că păcatele majore ne separă de iubirea lui Dumnezeu și de aceea ne convinge de păcatul nostru, ne conduce la o căință adevărată și ne dă harul de a scoate obiceiurile păcătoase din viața noastră. Niciun păcat nu este mai puternic decât milostivirea lui Dumnezeu; însă Duhul Sfânt este un „gentelman” și nu va da buzna acolo unde nu e dorit.

Psalmul 51 ne spune că Duhul Sfânt are puterea de a ne curăța complet. Putem vedea în acest psalm atribuit Regelui David agonia pe care o simte ca rezultat al păcatului său. În versetele 12-14 strigă: „Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule, și un duh statornic înnoiește înlăuntrul meu! Nu mă alunga de la fața ta și duhul tău sfânt nu-l lua de la mine! Dă-mi înapoi bucuria mântuirii tale și întărește-mă cu duh binevoitor”.

Suntem cu toții păcătoși, iar Duhul Sfânt este în noi pentru a ne arăta păcatul nostru, dacă îi dăm permisiunea. El o va face cu iubire, niciodată prin condamnare, și ne va conduce mereu mai profund în prezența și iubirea lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt ne împuternicește prin darurile sale

Luca ne spune că, la începutul ministerului său public, „Isus, plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost dus de Duh în pustiu” (Lc 4,1).

Prin prezența și puterea Duhului Sfânt Isus a predicat, a învățat și a proclamat venirea Împărăției lui Dumnezeu. Prin prezența și puterea Duhului Sfânt el a vindecat și a eliberat. Prin prezența și puterea Duhului Sfânt a revelat omenirii chipul lui Dumnezeu. Prin prezența și puterea Duhului Sfânt a fost posibil pentru el să îmbrățișeze crucea și destinul său. Și înainte de a se urca la cer ne-a oferit următorul mandat: „când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, voi veți primi o putere și îmi veți fi martori... până la marginile pământului” (Fap 1,8). Prin prezența și puterea Duhului Sfânt ni s-a dat mandatul de a continua să construim Împărăția lui Dumnezeu.

Împuternicirea este abilitatea de a lucra în puterea Duhului Sfânt și de a exercita darurile sale, amintindu-ne că cel mai mare dar este iubirea (1Cor 13,13). Ca și carismatici, suntem foarte conștienți de darurile enumerate în 2Cor 12 și trecem prin ele poate cu nerăbdare ca să le alegem pe cele pe care Dumnezeu ni le-a dăruit nouă. Există însă ispita de a „evalua” aceste daruri după importanța lor și de a ne simți ceva mai speciali dacă am primit unul sau mai multe daruri care manifestă putere evidentă. Această ispită ne va conduce pe calea măririi de sine. Când Duhul Sfânt lucrează prin noi ar trebui să ne luăm timp ca să reflectăm și să ne întrebăm dacă lauda și gloria sunt îndreptate spre Dumnezeu ori ne dăm nouă înșine (poate chiar în secret) o bătaie pe umăr pentru o treabă bine făcută. Paul ne avertizează: „spun fiecăruia dintre voi să nu vă considerați mai mult decât trebuie să vă considerați” (Rom 12,3).

Trebuie să ne amintim că sunt daruri de la Dumnezeu, care lucrează prin noi, și ne sunt date spre a slui nevoilor celorlalți și pentru a dezvălui iubirea necondiționată a lui Dumnezeu.

Prezența sa aduce transformare

Duhul Sfânt a venit la primele Rusalii sub formă de limbi de foc, ca unul care transformă. El este cel care schimbă viața oamenilor. Orice sarcină, oricât de mare sau mică ar fi, atunci când este îndeplinită prin Duhul Sfânt, se transformă într-o ocazie de a dezvălui gloria lui Dumnezeu. Administrația devine oportunitate; întâlnirile întâmplătoare devin programări divine; o simplă rugăciune poate deveni un miracol; un zâmbet, ocazia de a arăta iubirea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este în noi acum pentru a ne transforma. Roagă-l să te extindă. Să te transforme. Să nu-ți închipui vreodată că știi cum se va mișca (cf. Rom 11,33-34).

Ar trebui să fim permanent uimiți și surprinși de Duhul Sfânt. Recent, Sfântul Părinte Papa a spus: „Ascultați! Dacă Biserica este vie, trebuie să surprindă mereu. O Biserică ce nu are capacitatea de a surprinde este o Biserică slabă, bolnavă și pe moarte. Ar trebui dusă de îndată la reanimare”.

Pe vremea Vechiului Testament, Duhul locuia în Arca Alianței (Templul). Acum Atotputernicul Dumnezeu, prin Duhul său, locuiește în noi. Oriunde mergem îi ducem Numele. Oriunde mergem ducem prezența lui Dumnezeu. Oriunde mergem ducem mărturia sa, iubirea sa pentru oamenii săi. Când vorbim la telefon, când conducem mașina, când mâncăm, când ne uităm la televizor, mărturisim prezența Duhului lui Dumnezeu în noi. Trebuie să fim atenți să nu târâm în noroi reputația Domnului prin modul în care vorbim, prin ceea ce facem, prin locurile în care mergem etc.

Concluzie

Mișcarea Duhului Sfânt e constantă și dinamica lui este puternică prin lumea de azi. „Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică și lume este contribuția deplină a Duhului Sfânt”.

Duhul Sfânt vorbește prin problemele morale cu care se confruntă Biserica și lumea de azi.

El vorbește prin tulburarea din Orientul Mijlociu, prin criza Ebola din Africa de Vest. Invitația noastră este de „a auzi” ceea ce el ne spune prin aceste circumstanțe. Să auzim cu o inimă curată și nu prin filtrul nostru de judecată sau opinie. Ca și pentru Ilie, poate vocea sa nu o găsim în grindină sau în tunet sau în cutremur, ci într-un glas mic și liniștit. Suntem invitați să deschidem larg geamurile și ușile înțelegerii

noastre și să auzim glasul Duhului Sfânt. Am putea fi surprinși de ceea ce vrea să ne spună – dar ce bucurie, speranță și curaj ne vor umple inima.

Nu trebuie să ne fie teamă de viitor. Duhul Sfânt știe fiecare milimetru de drum care ne stă în față, orice curbă, orice groapă. Teamă ne cuprinde când încercăm să mergem pe cont propriu. El tânjește să ia parte la orice domeniu al vieții noastre. Să-i vorbim... Să-l ascultăm... Să cultivăm o relație cu el.

Duhul Sfânt este real! El este viu! Călătoria noastră cu Duhul Sfânt, „oaspetele mângâietor al sufletelor”, va fi diferită pentru fiecare dintre noi. Este un mister pe care suntem invitați să-l trăim – relația cea mai intimă cu Iubirea.

Voi termina prin cuvintele Arhiepiscopului Luis Martinez din cartea sa clasică *Sfințitorul*: „Duhului Sfânt trebuie să i se dea locul cuvenit. Locul ce i se cuvine de drept în viața creștinului și în perfecțiunea creștină. Devoțiunea către Duhul Sfânt trebuie să devină... ceva care să nu fie în plus sau intermitent, ci constant și profund, umplând profunzimile sufletului și impregnând viața noastră cu ungera dulce a iubirii infinite”.

Vino, Duhule Sfânt!

Duhul suflă unde vrea:

Pericolul excesivei organizări

Charles Whitehead

Biserica este și ierarhică, și carismatică, așa cum ne-a reamintit Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea în ajunul Rusaliilor din anul 1997. Aceasta e natura sa și este esențială pentru viața și misiunea sa. Dacă Biserica ar fi doar ierarhică, n-ar mai exista viață supranaturală în ea, dar dacă ar fi numai carismatică, ar lipsi învățătura și structura, lucru care ar duce la haos.

Atât dimensiunea ierarhică, cât și cea carismatică, sunt co-esențiale pentru o Biserică echilibrată. Ne poate fi de ajutor să ne imaginăm Biserica sub formă de vas ce navighează. Fără pânze, acest vas n-ar ajunge nicăieri, pentru că nu ar putea să-l împingă vântul și ar fi în derivă. Dar, de asemenea, dacă n-ar avea o carenă grea sub nivelul apei, n-ar putea să stea drept când bat vânturile și s-ar răsturna. Creștini fiind, avem disperată nevoie să prindem vântul Duhului Sfânt, ca să fim mânați și conduși de el, dar mai avem nevoie și de stabilitatea autorității învățăturii Bisericii, dacă nu vrem să ne răsturnăm. Problemele se ridică atunci când apare o lipsă în echilibrul dintre dimensiunea ierarhică și cea carismatică, iar noi suferim fie o ușoară sau mai mare pierdere de energie și entuziasm, fie o experiență lipsită de rod a unui haos carismatic. Pentru a evita riscul haosului, putem fi tentați să impunem tot felul de reguli și de îndreptare care să rezulte într-un legalism opresiv și o pierdere a libertății în Duh. Aceasta se întâmplă dacă ceva profund din noi vrea să controleze ceea ce se întâmplă și merge împotriva înclinațiilor noastre naturale de a ne da la o parte și a lăsa Duhului Sfânt libertatea deplină în lucrarea sa.

De aceea trebuie mereu să fim în gardă împotriva tendinței noastre subtile de a ne supra-organiza întâlnirile, limitând astfel libertatea lucrării Duhului Sfânt. Organizarea excesivă apare când stabilim teme planificate și începem să ascultăm mai mult de opiniile fiecăruia despre ce ar trebui să se întâmple decât de șaptele ușoare ale Duhului Sfânt. Adeseori avem idei bune – dar sunt ele inspirate de Duhul Sfânt? De obicei știm aproximativ ce dorim de la o întâlnire, dar asta e și ceea ce dorește Duhul Sfânt? După o perioadă devenim foarte experimentați în organizarea evenimentelor mari și mici – dar îi permitem oare Duhului Sfânt să-și umple propria agendă? Trebuie să ne ferim de a supra-organiza totul.

În noiembrie 2013, când Consiliul ICCRS a invitat la Consultarea Profetică din Betleem lideri aleși, ni s-a reamintit în mod dramatic despre slăbiciunea și dependența noastră chiar la prima sesiune de dimineață, când am experimentat o pană de curent (*curent = power* în limba engleză) în hotelul nostru. Am rămas fără lumini, fără microfoane, fără amplificare și fără posibilități de traducere. Mesajul spiritual profetic ce a reieșit a fost că putem face prea puține fără puterea Duhului Sfânt (*putere = același power* în limba engleză ca pentru curent). Am înțeles imediat ce înseamnă acest lucru pentru mine. În slujirea mea

de conducere din Reînnoire începusem să cred că știu cum să fac lucrurile, așa că eram adesea tentat să preiau totul, în loc să aștept Duhul Sfânt.

Când Papa Francisc s-a adresat marii Convocări a Reînnoirii Carismatice de pe Stadionul Olimpic din Roma în 1 iunie 2014, a vorbit despre șase lucruri pe care le așteaptă de la Reînnoire. Dar mai devreme în cuvântarea sa a subliniat un alt domeniu pe care îl consideră foarte important:

„Voi, poporul lui Dumnezeu, poporul Reînnoirii Carismatice, fiți atenți să nu pierdeți libertatea pe care Duhul Sfânt v-a dat-o. Așa cum Pr. Raniero Cantalamessa o spune deseori, pentru Reînnoire pericolul constă în excesiva organizare; pericolul unei excesive organizări. Da, aveți nevoie de organizare, dar să nu pierdeți harul de a-l lăsa pe Dumnezeu să fie Dumnezeu! Nu există o mai mare libertate decât aceea de a vă lăsa duși de Duhul Sfânt, refuzând să calculați și să controlați totul, permițându-i să vă lumineze, să vă conducă, să vă orienteze și să vă împingă unde el dorește. El știe foarte bine care este nevoia în orice epocă și în orice moment”.

Pentru a urma decizia Conciliului Vatican II de a promova darurile carismatice (*Lumen Gentium*, 12), era nevoie ca aceste expresii naturale ale prezenței Duhului Sfânt în Biserică să fie experimentate de cât mai mulți catolici obișnuiți. Experiența a început la sfârșitul de săptămână petrecut de acei câțiva tineri la Duquesne, în februarie 1967, când darurile carismatice au explodat în viața Bisericii din SUA, iar apoi s-a răspândit foarte repede în restul lumii. Numărul persoanelor care au fost implicate în ceea ce a fost numit curând Reînnoire Carismatică a crescut atât de rapid, încât a devenit în mod clar necesară o conducere și o anumită organizare, pentru o bună administrare a acestui dar. În cea mai mare parte acest lucru a funcționat bine, iar Domnul îi ungea și îi umplea cu daruri pe cei pe care i-a chemat să fie primii lideri. Dar desigur că au fost și unii care au văzut-o ca pe o oportunitate de a exercita controlul asupra celorlalți și de a se face importanți. Aceasta s-a transformat într-o conducere săracă și dominantă, care deseori suprima libera activitate a Duhului Sfânt și o înlocuia cu reguli, prescripții și căi structurate pentru a face orice. Când se întâmplă aceste lucruri, Duhul Sfânt nu se mai poate mișca în libertate și e suprimat încă o dată.

În cuvântarea sa adresată Celui de-al III-lea Congres al Mișcărilor Ecleziale și al Noilor Comunități pe 22 noiembrie 2014, Papa Francisc ne-a prevenit asupra „închiderii Duhului Sfânt în colivie”: „E nevoie să păstrați prospețimea carismelor voastre, niciodată să nu pierdeți această prospețime, ci să vă reînnoiți mereu «prima iubire» (*Apoc 2,4*). Pe măsură ce trece timpul, vine ispita de a deveni tot mai confortabili, de a ne împietri în moduri prestabilite de a face lucrurile, care, deși liniștitoare, sunt cu toate acestea nerodnice. Apare tentația de a-l închide pe Duhul Sfânt în colivie! Dacă formele și metodele devin finalități în ele însele, ele devin ideologice, scoase din realitatea care se dezvoltă constant. Închise la noutatea Duhului Sfânt, aceste forme și metode rigide vor înăbuși în final însăși carisma ce le-a dat viață”.

Trebuie să fim permanent în gardă împotriva pericolului controlului excesiv și al supra-organizării carismei noastre din Reînnoirea în Duhul Sfânt și trebuie să spunem lucrurilor pe nume oricând vedem semnele unor astfel de lucruri. Este importantă o bună administrare a acestui dar uimitor al Reînnoirii Carismatice, dat pentru binele întregii Biserici, deci nu trebuie NICIODATĂ să-l închidem pe Duhul Sfânt și nici „să pierdem harul de a-l lăsa pe Dumnezeu să fie Dumnezeu” (*Evangelii Gaudium* 280).

Pot să mă rog pentru vindecare când sunt bolnav?

Când suntem bolnavi, este ușor să ajungem să ne frustrăm de limitele noastre. Nu avem energia noastră obișnuită, poate suntem dărâmați psihic, iar resursele noastre emoționale și mintale sunt epuizate. Totuși, un singur lucru nu poate fi limitat de boală: abilitatea noastră de a ne ruga.

Sf. Tereza de Lisieux a descris rugăciunea astfel: „Pentru mine, rugăciunea înseamnă o înălțare a inimii; o simplă privire înălțată la cer, un strigăt de recunoștință și iubire, ce îmbrățișează atât suferința, cât și bucuria”. Sf. Ioan Damaschinul scria: „Rugăciunea înseamnă înălțarea minții și inimii către Dumnezeu ori cererea de lucruri bune de la Dumnezeu”.

Esența rugăciunii vine din ce se găsește în inimă. În Evangheliile, oamenii aduceau la Isus cererile lor prin diferite moduri. El nu i-a oprit niciodată și nu le-a spus să îngenuncheze mai întâi ori să folosească niște cuvinte „potrivite”. Ci le-a ascultat strigătul inimii și le-a răspuns.

Nu există boală care să ne facă să nu ne putem ridica inima la Dumnezeu. El vede în adâncul inimii noastre și ne cunoaște dorințele și intențiile chiar și atunci când nu suntem în stare să le comunicăm în mod clar. De fapt, boala ne poate dispune chiar mai eficient la rugăciunea pentru vindecare. Ne poate deschide ochii la suferința și dificultățile celorlalți. Dobândim un mai mare simț al nevoilor acestora și putem să ne rugăm cu fervoare mai mare.

Pot să mă rog pentru vindecarea mea?

Evangheliile relatează despre multe cazuri de oameni bolnavi, nenorociți, răniți care veneau la Isus pentru vindecare. În toate cazurile Isus le-a primit cererile plin de compasiune, vindecându-i. Evangheliile nu conțin nicio aluzie la vreun reproș privind aceste cereri. Deci, nici noi nu ar trebui să ezităm să-i cerem Domnului vindecare. Îi place să răspundă la rugăciunile făcute cu credință!

Totuși, dacă nu suntem vindecați imediat, putem să îmbrățișăm cu iubire suferința noastră, având încredere că Domnul o va folosi pentru slava sa și binele nostru. Acest lucru poate părea a fi în contradicție cu cererea de vindecare, dar nu este. Este o atitudine de abandonare activă: a-i aduce această cerere lui Isus, dar încrezându-ne că el va răspunde la timpul potrivit în modul său potrivit.

Pot să mă rog pentru alții?

Boala poate condiționa anumite decizii de bun simț. Dacă ai o răceală, de pildă, sau altă boală contagioasă, este evident că nu e prudent să participi la o întâlnire de rugăciune sau la impunerea mâinilor asupra cuiva. E mai de dorit să te rogi acasă și să eviți riscul de a răspândi boala. Chiar dacă nu ești prezent fizic pe lângă cei pentru care te rogi, puterea lui Isus nu este limitată și el poate auzi și răspunde.

Dacă boala ta nu este contagioasă și faci pașii medicali adecvați pentru vindecare, nu ai niciun motiv să nu te rogi pentru ceilalți. Nu trebuie să te îngrijorezi că vei transmite vreun spirit de boală. Când te rogi pentru vindecare, îi ceri Duhului Sfânt să vină și să lucreze pentru persoana aflată în nevoie și el va răspunde întotdeauna rugăciunii tale.

Totuși, dacă simți că ești hărțuit sau oprimat de duhuri rele, atunci tu însuși trebuie să primești rugăciune de eliberare înainte ca să te rogi asupra altcuiva. Domnul vrea să fii liber și să fii condus de Duhul Sfânt fără obstacole.

Când nu suntem siguri cum să ne rugăm pentru o persoană bolnavă, rugăciunea în limbi este un bun mod de a începe. Adesea, în timp ce ne rugăm în limbi, Duhul Sfânt ne dă ulterioare lumini cu privire la modul de a ne ruga. „De asemenea, și Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre pentru că nu știm ce să cerem în rugăciune așa cum se cuvine, dar Duhul însuși intervine pentru noi cu suspine negrăite. Însă cel care cercetează inimile știe care este dorința Duhului; adică intervine în favoarea sfinților după voința lui Dumnezeu” (Rom 8,26-27).

Suferință răscumpărătoare

Există un dar special ascuns în boală: darul unirii suferințelor noastre cu cele ale lui Cristos. Când ne aflăm în suferință, împărtășim agonia sa într-un mod foarte tangibil. El ne dă privilegiul de a ne oferi suferința în unire cu a sa, participând astfel la răscumpărarea sa. Sf. Paul scria: „Acum mă bucur în pătimirile mele pentru voi și împlinesc ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său, care este Biserica” (Col 1,24).

„Căci după cum prisosesc pătimirile lui Cristos în noi, tot la fel prin Cristos prisosește și mângâierea noastră. Așadar, dacă suntem în necaz, suntem astfel pentru mângâierea și mântuirea noastră. Dacă suntem

BULETINUL ICCRS

BULETINUL ICCRS AL LIDERILOR

Volumul XLI/XXI, numărul 5

Ianuarie-decembrie 2015

Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale

mângâiați, suntem astfel pentru mângâierea care vă întărește ca să suportați cu statornicie pătimirile pe care le îndurăm și noi” (2 Cor 1,5-6).